

Durmuş Hocaoglu

Başbakan ve Hükûmet Türkiye'yi Nereye Götürüyor?

WebAnaliz., 22 Ağustos 2009, Cumartesi
WebAnaliz Yazıları Sıra No: 9; 2009-09; Ağustos-09

I

Türkiye Nereye Götürülüyor?

Hükûmet'in aylardan beri kamuoyunu hazırlamaya çalıştığı ve son birkaç haftadır da büyük bir heyecanla sunmaya başladığı "**Kürt Açılımı**" çok büyük kaygılara, ülkemizin ve milletimizin geleceği hakkında çok ciddi endişelere yol açmağa başlamış bulunmaktadır.

Bu kaygı ve endişelerin, özet olarak, şu kaynaklardan beslendiğini söyleyebiliriz:

1: Hükûmet'in, henüz bugüne kadar, yazılı ve görsel yandaş medya(sı)nın da görülmemiş bir propaganda gücü ile destek verdiği bu "azametli proje"nin mahiyeti hakkında birtakım kapalı ifadeler dışında el ile tutulur ve ümit verici hiçbir şey açıklamamış olması bu endişeleri artıran en büyük âmil olmaktadır.

Gerçekten de, nedir her gün, "bu fırsatı kaçırmamalıyız" diye, Türkiye'yi selamete çıkaracağı propagandası yapılan, şu "Kürt Açılımı" ve tam olarak ne anlama gelmektedir?

Ne yazık ki, henüz bu kadar önem atfedilen bu konuda aydınlanmış birşeyler görülmüş değildir; hattâ bilakis tam aksine: Şu âna kadar hemen her şey meçhullerin ürpertici karanlığına gömülü bulunuyor.

2: Ancak, bugüne kadar, asıl mahiyeti tam olarak açık bir yüzle topluma sunulmayan bu projenin önceki safhaları ve proje mimarlarının cemaziyelevvelleri göz önüne alındığında, propaganda edilenin aksine, Türkiye'yi selamete çıkarmak bir yana, geleceğimizi karartacağı yönünde ümitsiz beklentiler doğmaktadır. Nitekim, bu konuda, Hükûmet yandaşı basın-yayın organlarının, köşe yazarlarının kamuoyunu ısıdırmağa çalıştığı ana fikrin, *veremi göstererek sutmaya razı etmek* misali, Türk kamuoyunu "*terör*"ü ve "*akan kan*"ı göstererek, *federasyonlaştırılmaya razı etmek* olarak özetlenebileceği izlenimi gün geçtikçe kuvvet kazanmaktadır.

3. Bu karanlık fikrin oluşmasındaki en büyük âmillerden birisi de, hiç şüphesiz, ileriki sayfalarda daha detaylı olarak açıklayacağımız gibi, DTP'lilerin ve PKK sözcülerinin, Hükûmet'in bu tavırlarından cesaretlendiği çok açıkça belli olan, gün geçtikçe, daha da pervasızlaşan kaba meydan okumalarıdır.

İşte bu noktada sorumuz şu olmaktadır:

Türkiye nereye götürülüyor?

I. I

Türkiye hiç de iyi bir yere doğru götürülüyor.

Gerçekten de, Türkiye hiç de iyi bir yere doğru gitmiyor/götürülüyor.

Bir kere ve herşeyden önce, “terör bitsin ve akan kan dursun” sloganıyla yola çıkmanın, kamuoyuna yönelik propagandanın bu slogan üzerine oturtulmanın, bir tür psikolojik çöküş olduğu gözlenmektedir ki onun da özeti şudur: Türkiye Devleti, 200.000 kişilik emniyet gücüne, 700.000 personeli, binlerce tankı, topu, uçağı, helikopteri ve tecrübeli subay /astsubay kadrosu ve iyi eğitilmiş askerleri ile dünyanın beşinci ordusu olan silahlı kuvvetlerine rağmen, bir terör örgütünün karşısında pes etme noktasına gelmiş, dağlarda dolaşan birkaçbin militanı “kılıç çeken kılıçla düşürülür” atasözü uyarınca kılıçla düşüremediği için şimdi onunla masaya oturmaya çalışmaktadır.

Gerçek bu mudur?

Türkiye bu kadar mıdır?

Hayır!

Elbette hayır!

Türkiye bu kadar mı değildir, sadece kötü yönetilmektedir, hem de çok kötü; hepsi bundan ibarettir.

I.II

Hükümet gerçekte ne yapıyor ve nerede hata yapıyor?

Çok kısaca özetleyelim;

Hata en başından beri yapılmakta ve gün geçtikçe daha daha büyütülmektedir.

Şöyle ki;

I.III

Türkiye bir “Etnik Harman” mı?

Sayın Erdoğan, başbakanlığının başlangıcından beri, sık-sık, “mozaikçi” sözde aydınların jargonlarını kullanarak, Türkiye Cumhuriyeti Başbakanlığı makamında bulunmak ile bağdaştırılmaz bir şekilde, Türkiye’nin bir “etnik harman” olduğu vurgusunu sık-sık tekrarlayıp durmuştur. Nitekim, Sayın Erdoğan, daha henüz Başbakanlığının altıncı ayında, Türkiye’de otuzaltı kadar etnik grubun varlığını gündeme getirmişti. Bizzat Başbakan’ın kendisinin de siyaseten çatıştığına açıkça ve çok sert bir şekilde hedef almaktan çekinmediği, ama şimdi sarmaş-dolaş olduğu “mâlum” medyanın sık-sık bahse konu ettiği bu etnik gruplar, sahici sosyolog mu istihbaratçı mı olduğu bilinmeyen Peter Alford Andrews’ın 1989 tarihli *Ethnic Groups in the Republic of Turkey* (Türkiye Cumhuriyeti’nde Etnik Gruplar) adlı ve bu sayıyı 50’ye çıkardığı kitabında söz konusu ettiği ve aşağıda tam listesini verdiğimiz sağlıklı, sığ bilgilere dayanmaktadır:

1) Sünni Türkler 2) Alevi Türkler 3) Sünni Yörük Türkler 4) Alevi Yörük Türkler 5) Sünni Türkmenler 6) Alevi Türkmenler 7) Alevi Tahtacılar (Türkmen) 8) Alevi Abdallar (Türkmen) 9) Şii Azeri Türkler 10) Karapapak Azeri Türkler 11) Uygurlar 12) Kırgızlar 13) Kazaklar 14) Özbekler 15) Özbek Tatarları 16) Kırım Tatarları 17) Nogay Tatarları 18) Balkarlar (Türk) 19) Kumuklar (Türk) 20) Bulgaristan göçmenleri 21) Diğer Balkan ülkelerinden gelen göçmenler 22) Dağıstan göçmenleri 23) Sudanlılar 24) Estonyalılar 25) Sünni Kürtler 26) Alevi Kürtler 27) Yezidi Kürtler 28) Sünni Zazalar 29) Alevi Zazalar 30) Ossetler 31) Ermeniler 32) Hemşinliler 33) Arnavutlar 34) Kuban Kazakları 35) Ruslar (Melokanlar) 36) Polonezler 37) Çingeneler 38) Hıristiyan Rumlar 39) Rumca konuşan Müslümanlar (Türkler) 40) Almanlar 41) Sünni Araplar 42) Alevi Nuseyri Araplar 43) Hıristiyan Araplar 44) Yahudiler 45) Süryaniler 46) Keldaniler 47) Çerkesler 48) Çeçen ve İnguşlar 49) Gürcüler 50) Lazlar.

Şimdi bu listedeki sahteliklere ve yanlış yönlendirmelere bir göz atalım:

1: İlk 20 grubu oluşturan “etnisiteler”in hepsi de Türktür. Bilimden hiç nasip alamadığı belli olan Andrews, Sünni Türkler’i, Alevi Türkler’i, Sünni Yörük Türkler’i, Alevi Yörük Türkler’i, Sünni Türkmenler’i, Alevi Türkmenler’i, Alevi Tahtacı Türkmenler’i, Alevi Abdal Türkmenler’i, Şii Azeri Türkler’i, Karapapak Azeri Türkler’i, Uygur Türkleri’ni, Kırgız Türkleri’ni, Kazak Türkleri’ni, Özbek Türkleri’ni, Özbek Tatar Türkleri’ni, Kırım Tatar Türkleri’ni, Nogay Tatar Türkleri’ni, Balkar Türkleri’ni, Kumuk Türkleri’ni ayrı ayrı etnisite yaparak “Türk”ü buharlaştırmış, buna ezici çoğunluğu da yine Türk olan Bulgaristan göçmenlerini dahil etmekten haya duymamıştır.

2. Ayrıca, “Rumca konuşan Müslümanlar” dediği Doğu Karadeniz’li Türkleri de ayrı bir etnik grup olarak kayda geçirmiştir.

3. Sünni Kürtler, Alevi Kürtler, Yezidi Kürtler’in de hepsi ayrı ayrı birer etnisite olarak kabul edilmiştir.

4. Keza, Arap asıllı yurttaşlarımız da, etnik grup sayısını abartmak gayesiyle, Sünni Araplar, Alevi Nuseyri Araplar ve Hıristiyan Araplar olarak üç ayrı kısma taksim edilmiştir.

5. Sayıları birkaç bini bulan veya bulmayan Almanlar, daha da az olan Ossetler, Polonezler ve Ruslar, sayıları en fazla birkaç onbin olan Çeçenler ve İnguşlar, ve ayrıca, sayıları en fazla birkaç yüzünü bulan Lazlar da bu listeye eklenerek, Türkiye, tam bir etnik mozaik döndürülmüştür.

İşte, Sayın Başbakan’ın fikren beslendiği sözde aydınların baş bilgi kaynağı sözde büyük etnolog Bay Andrews’ın komik “bilimsel” (?) listesi.

Halbuki, bu konudaki en güvenilir eserlerden olan, Raymond G. Gordon, Jr.’un editörlüğünde yayınlanan, dünyadaki 6.912 dilin ülke-ülke listesinin verildiği 1272 sayfalık *Etnolog: Dünya Dilleri* isimli kitabın “Türkiye’nin Dilleri” (Languages of Turkey) başlıklı bölümünde ise vaziyet şöyledir:

Türkçe konuşanlar, 1987 sayımında toplam 46,278,000 kişi olan nüfusun %90’ını oluşturmaktadır. Kitapta “Kurmanji” (Kırmançi) olarak zikredilen — ki doğrusu da budur — Kürtçe’yi konuşanlara gelince: 1980’de toplam 6.500.00 kişi; bunların ise

sâdece 3.950.000’i (%60) Kürtçe’yi (Kırmançı’yi) “birinci dil” olarak kullanıyor, geriye kalan ve %40’lık dilimi oluşturan 2.050.000 kişinin ise birinci dili Türkçe.

Buna göre, yine soralım:

Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı’na bu gibi davranışlar yakışıyor mu ve bu şartlar altında Sayın Başbakan’ın mahiyetini ilâhî sır gibi kamouyundan gizlediği “**Kürt Açılımı**” güven verebilir mi?

I.IV

Sayın Başbakan Ermenilere ve Ermenicilere koz vererek ne yapmak istemiş olabilir?

Yine Sayın Başbakan’ın, Türkiye’nin, içerideki ajan kılıklı sözde aydınlar güruhunun da sonsuz katkılarıyla, dört bir yandan tazyik altına alınarak üzerine yapıştirilmek istenen Ermeni Soykırımı sahtekârlığı rüzgârlarının sert estiği, “özürlü aydınlar”ın “özür dileme” terörü estirdiği çok yakın bir zamanda, bu yılın Mayıs ayında, şunları söylemiş olduğunu her halde kimseler unutmuş olamaz:

“Yıllarca bu ülkede bir şeyler yapıldı. **Farklı etnik kimlikte olanlar ülkemizden kovuldu.** Acaba kazandık mı? Akli selimle bunlar düşünülmedi. Bu aslında faşizan bir yaklaşımın neticesiydi. Bu hatalara zaman içerisinde, zaman zaman biz de düştük. Ama akli selimle düşününce ‘şuralarda ne gibi yanlışlar yaptık’ diye şöyle bir başımızı iki elimizin arasında aldığımızda hakikaten ne yanlışlar yapmışız diyorsunuz.”

Hiç düşünmek dahi istemiyoruz elbette, ama yoksa Sayın Başbakan, istemeden de olsa, Ermeni Soykırımı, Mübâdele ve 6-7 Eylül gibi konularda Türk kamuoyunu hazırlama antrenmanları mı yapıyor diye akıllara da gelmiyor değil. Olabilir mi böyle bir şey? Rüyada görmek bile inme indirir insana!

Tabî ki biz bunu mümkün görmüyoruz, görmek de istemiyoruz, ama yine de ister istemez sormak gerekiyor:

Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı’na bu gibi davranışlar yakışıyor mu ve bu şartlar altında Sayın Başbakan’ın mahiyetini hâlî sır gibi kamouyundan gizlediği “**Kürt Açılımı**” sizlere güven veriyor mu?

I.V

Sayın Başbakan daha üç ay evveline kadar DTP’yi PKK ile özdeş sayıyordu; lâkin...

Başbakan Sayın Erdoğan’ın, bundan yaklaşık üçbuçuk yıl kadar evvel, 2006’nın Nisan ayında, Genelkurmay Başkanı Orgeneral Hilmi Özkök’ün, terörün küresel ölçekte tanımının yapılmasına ilişkin yaklaşımından hareketle Türkiye için ‘terörün tanımı yapılmalı’ diyen DTP Eşbaşkanı Ahmet Türk’ü eleştirirken, “**Elde silahla dolaşmaya gerek yok. Silahsız gelirsün, masada her şeyini konuşursun**” demiş olduğunu da her halde unutmuş olamayız. İmdi, burada ilk anda bir güven duygusu sarıyor olsa da hemen akabinde yine aynı rahatsızlığı inceden inceye hissetmemek kabil olmuyor:

“Silahsız gelirsin, masada her şeyini konuşursun” demenin daha anlaşılır bir dille ifadesi, “silahı bırak masaya gel” demekten başkası mıdır? Yine elbette Sayın Başbakan’ın böyle birşeyi kastettiğini söylemek istiyor değiliz; nitekim, daha sonra, kendisinden, bu sözlerini tavzih etmelerini isteyenlere vermiş olduğu cevaptaki “Hiçbir yere evirip çevirmesinler. Bunlara kalkıp kılıf uydurmaya gayret etmesinler. Bizim alçaklarla, canilerle, hainlerle oturup konuşacak meselemiz yoktur. Çok net söylüyorum. PKK terör örgütü ile Türkiye Cumhuriyeti Hükümeti’nin masaya oturması söz konusu olamaz. Kimse bunu evirip çevirip bir yerlere çekmesin. Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı olarak da Tayyip Erdoğan hiçbir zaman böyle bir mesaj vermez. Benim mesajım, PKK terör örgütünün silahlı eylemcileri ve silahlı teröristlerini terörist olarak ilan etmeyen, onlarla bağımlı koparmayanlara yöneliktir.” ifadeleri de yüreklere su serpiyor; serpiyor ama, yine de Sayın Başbakan’ın bu gibi konuşmalarının belli bir risk taşıdığı da inkâr edilemez.

Şöyle ki: Aslında, Sayın Başbakan, “onlarla bağımlı koparmayanlar” derken, dolaylı olarak, DTP’lilerin PKK ile bağımlı da kabul etmiş olmaktadır.

Öyle ise, bu takdirde, Türkiye Cumhuriyeti’nin Başbakanı olarak, niçin, Türkiye’ye karşı yirmibeş yıldır silahlı isyanda bulunan, sivil, asker, her kesimden onbinlerce canı katleden, ormanlarımızı yakan ve ülkemize ölçülemez boyutlarda ağır mâlî kayıplar verdiren PPK terör örgütü ile fiilen bağımlı bulunduğunu dile getirdiği DTP’nin, işbu yasal görünüşün atındaki yasadışılığını açıkça ortaya koyarak hukukî süreçleri başlatmadığını sorduğumuzda yine aynı zehir soru kaşımıza çıkmaktadır: Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı’na bu gibi davranışlar yakışıyor mu ve bu şartlar altında Sayın Başbakan’ın mahiyetini hâlî sır gibi gizlediği “Kürt Açılımı”na ne kadar güven duyulabilir?

Bu, gerçekten de çok ciddi ve çok ağır bir soru; zira, aşağıda biraz mufassal olarak göreceğimiz gibi, Sayın Başbakan, dün bu gibi sözleri sarfettiği DTP hakkında, DTP hiç ama hiç çizgisini değiştirmeyip hattâ bilakis daha da radikalleştiği halde, “biz DTP’yi PKK ile aynı görmüyoruz” diyerek önceleri kapılarını kapattığı DTP’yi, birden bire “demokrasinin vazgeçilmez unsuru” olarak nasıl kabul ettiğini hâlâ izah edebilmiş değildir.

I.VI

Yoksa, “Abdullah Öcalan” ve “15 Ağustos Faktörü” mü?

Sayın Başbakan’ın büyük umutlar pompalayarak ortaya attığı “Kürt Açılımı”nda ciddi rahatsızlıklara yolaçan en can sıkıcı gelişmelerden birisi de, terörist elebaşı Abdullah Öcalan’ın 15 Ağustos tarihinde açıklayacağını bildirdiği “Yol Haritası” meselesidir.

Bir defa ve herşeyden evvel, artık kanıksanan en kahredici hususlardan birisi, mahkûm olmuş bir teröristbaşının, hapishanesinden hâlâ nasıl olup da örgütünü yönettiğidir. Burası nasıl bir ülke oldu ey halkım? Bu hükûmet devrinde herşeyin öylesine cılkı çıktı ki, hiçbir şeyin ciddiyeti kalmadı: Hıyaneti tescillenmiş bir canı elebaşının normal bir siyasî parti lideri gibi kanlı örgütünü nasıl olup da yönetmeye devam ettiğini sormak kimsenin aklına gelmediği gibi, aynı şahsın, Hükümet’e “yol haritası” tavsiyesinde bulunmasını da kimseler yadırgamaz oldu.

Değil ki bir devlet, bir aşiret ciddiyeti ile dahi telifi mümkün olmayan ikinci bir husus da, Hükümet kanadından bugüne kadar henüz, terörist elebaşının “Yol Haritası”

karşısında, dik bir duruşla, “o haddini bilmez de kim oluyormuş” şeklinde bir açıklamanın hiç gel(e)memiş olması; öyle görünüyor ki, hiç de gelemeyecek!

Yoksa??

Yoksa, Hükûmet, “Yol Haritası”na hazırlık mı yapıyor?

O zaman aynı soruyu sormayalım mı yine:

Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı’na ve O’nun başında bulunduğu Türkiye Cumhuriyeti Hükûmeti’ne bu gibi davranışlar yakışıyor mu ve bu şartlar altında Sayın Başbakan’ın mahiyetini hâlî sır gibi kamouyundan gizlediği “**Kürt Açılımı**”na güven duymaya devam edebilir miyiz?

II

“Kürt Açılımı” Sürecindeki Tehlikeli Stratejik Hatalar

Şimdi meselenin asıl can damarına biraz daha yaklaşalım ve şu soruyu soralım:

“Kürt Açılımı” terimi ne kadar sağlıklı, ne kadar doğrudur?

Hiç de değil; tümüyle sakat. Çünkü böyle bir terim, daha işin başında, zımnî olarak ülkemizin bölünme sürecinin Hükûmet tarafından peşinen kabul edilmiş olduğunun işaretini vermektedir. Zira, DTP ve onun önceki şekilleri olan farklı adlardaki bütün siyasî partiler, aynen PKK gibi, etnik temelli bir siyasî mücadele vermektedirler. Öyle ki, bu partiler ve şahıslar için Türkiye’nin diğer bütün problemlerinin hiçbir kıymeti bulunmamaktadır; varsa etnik siyaset, yoksa etnik siyaset.

İmdi bu vaziyette, Hükûmet’in, şeklen dahi olsa gizlemeye lüzum görmeyecek kadar Türk kamuoyunu ciddiye almadığını ortaya korcasına, açıkça “Kürt” ismi ile bir açılım projesini ortaya atması, bilerek veya bilmeyerek, etnik temelli bir siyasî mücadeleyi kabul etmesi demek, bu sakatlığı içine sindirmesi, hattâ belki de benimsemesi demektir; doğrusu, Türkiye’yi bir etnik harman olarak gören kişilerden hiç de beklenmeyecek şeyler değil bunlar.

İmdi bu proje, bir kere ismi ile sabıkalı; zira, daha açıkçası, böylesi bir proje, Türkiye Cumhuriyeti’nin Kürt asıllı vatandaşlarının öncelikle ve sadece “vatandaş” kimlikleri ile değil, etnik kimlikleri ile örgütlenmelerinin meşrûlaştırılması demektir ve bu da bal gibi bölücülüktür; başka hiçbir şey değil.

Çünkü:

1: Bu takdirde, yani Kürtler “Kürt” olarak örgütlendikleri takdirde, Türkler de “Türk” olarak örgütleneceklerdir, **hattâ belki de örgütlenmeleri gerekecektir** ve böylece, ülkemizde siyasî örgütlenmeler, yalnızca Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı olma temelinden saparak, Türk-Kürt şeklinde etnik temele kaymış olacaktır ve herhalde PKK’nın istediği de bundan başkası değildir. O zaman gelsin “Türk Partileri”, gelsin “Kürt Partileri”; ne âlâ, değil mi? Böylelikle, Türkiye’de ortak payda diye birşey kalmayacak ve.. herhalde, “Türk Bölgeleri” ve “Kürt Bölgeleri” de oluşacak; arkasından gelsin..

2. Halbuki, bir ülkenin vatandaşlarının “vatandaş” kimliği hâricinde bir başka kimlikle politik arenaya girmesi, aynı ülke içinde, siyasî irâdeleri birbiriyle çatışabilen “farklı halklar” yaratmak demektir ki bunun sonucu da kaçınılmaz olarak “*farklı siyasî*

talepler” olacaktır haliyle ve en nihayetinde, bu farklı kimliklere, sayın Başbakan’ın buyurmuş olduğu “diğer” etnik kökenler de girince, Türkiye, dünya siyaset literatüründe, **“otonomiler devleti”** veya **“bölgeci devlet”** olarak geçen, üniter yapısı tamamen dağılmış, hiçbir bakımdan bütünlüğü tamamiyle dağılmış ve her adımında daha fazla dağılmaya doğru giden, İspanya gibi bir ülkeye dönüşecektir ki bu da PKK’nın istediği birşeydir zaten; velev kansız, velev kanlı, bunlar da endişeleri büyütmektedir, zira bu iş karakolda biter, yani, gelsin **Yugoslavya Modeli**.

3. İş işten geçmeden, vurgu ile ve ısrar ederek belirtmekte fayda görmekteyiz ki, takip edilen bu yol, hayırlı bir yol değildir. Zira, üniter bir devlette, o ülkenin vatandaşlarının “vatandaş” kimliği dışında başka hiçbir kimlikle siyaset arenasına girmeleri kabûl edilebilir olamaz; ne bir etnik birim, ne dinî veya seküler cemaat, ne mezhep, ne aşîret ve ne de başka birşey. Hiçbir siyâsî parti ve hiçbir milletvekili hiçbir aşîreti, hiçbir dinî veya seküler cemaati, hiçbir mezhebi temsil edemez, aksi hâlde buradan **“politik feodalleşme”** çıkar ve ülke bütünlüğünü kaybeder, çatallaşır ve dahi bir Türk atasözünde dendiği gibi, **çatal kazık yere girmez**; yani, ülkenin bütünlüğünün kaybolmasıyla geleceği de kaybolur.

O halde, yine soralım:

Sahi, Sayın Başbakan’ın planı nedir?

Kimse tam olarak bilmiyor, ama tavrı da hiç güven vermiyor.

4. Evet: Güven vermiyor, çünkü, Sayın Başbakan’ın, 2007’nin Temmuz’unda, Niğde’de yaptığı bir konuşmasında, DTP’lileri kastederek söylemiş olduğu aşağıdaki beş cümleden oluşan yüksek orandaki riskli ifadeler hâlâ rahatsızlık yaratmağa devam ediyor:

“Teröre 1984 yılından beri ciddi bedeller ödedik. Çok sayıda vatandaşımızı kaybettik. Derdiniz özgürlükse gelir demokratik sistem içinde Meclis’te yaparsınız. Kürt kökenli vatandaşlarımızın temsilcisi PKK terör örgütü olamaz. Şehit kanlarıyla sulanmış bu topraklardaki asalet ve vakarımızı kimse zedeleyemeyecektir.”

“Ne var bu sözlerde” denebilir; denmemelidir, çünkü, herşey bir yana, son cümle çok tehlikeli gelişmeleri işaret ediyor: **“Kürt kökenli vatandaşlarımızın temsilcisi PKK terör örgütü olamaz.”**

PKK hiç kimsenin temsilcisi olamaz, ama, DTP de olamaz, bir başkası da; çünkü, bir kere daha ve vurgu ile belirtelim ki, her siyâsî parti bütün ülkenin ve bütün milletin partisidir, velev ki farklı seçmen tabanı olsa dahi – ki olması da normal ve tabîdir; kezâ her milletvekîli de esas olarak “milletin vekili”dir, sâdece belirli bir bölgedeki seçmenler tarafından seçilmiş olsa da, sâdece ve yalnız ve münhasıran ne o bölgenin ve ne de o seçmenin temsilcisidir.

İmdi, burada bahse mevzû ettiğimiz “belirli bir seçmen kitle”ni, kendisini, ülkenin “diğer” kısımları ile ve “diğer” insanları ile yabancılaşmış gören, yolu onlarla kesişen farklı siyâsî talepleri olan **“siyâsî halk”** olmadığı gibi, “belirli bir bölge” de, bu ayrılmış ve farklılaşmış siyâsî cemaatin münhasıran kendisine âit gördüğü, “ülke içinde başka bir ülke” addettiği bir toprak değildir. Ne var ki, belirli bir siyâsî partinin belirli bir etnik kitle adına siyâsî arenaya girmesine rızâ gösterildiği takdirde bütün bu

saydıklarımızın tamâmı da ardı sıra kendiliğinden gelecektir ve o takdirde böyle bir sivil siyâsî parti ile, bu gayeye yönelik olarak silâha sarılan bir örgüt arasındaki fark da, metod farkından başkası olmayacaktır; bugüne kadar olduğu ve bugün de olmaya devam ettiği gibi, ve dahi, DTP'nin bütün yetkililerinin de hiç çekinmeden bağıra bağıra ilan ettiği gibi. .

Bu vaziyete göre: Sayın Başbakan bu ülkenin Kürt vatandaşlarının, kendilerini artık ayırışmış ve farklılaşmış bir “halk”, bir “siyâsî halk”, başka gelecek tasavvurları olan, kendi kaderini kendisi tayin etmeye kararlı bir siyâsî topluluk olarak gördüklerini ve ayırışmış ve farklılaşmış siyâsî taleplerini kabûl ediyor ve “PKK bu ayırışmış ve farklılaşmış kitlenin temsilcisi olamayacağına” göre, O'nun yerine bu ayırışmış ve farklılaşmış kitlenin temsilcisi olarak saydığı işbu “sivil örgüt”e, bu mes'eleyi Meclis'in çâtısı altında silahsız halletmeyi teklif ediyor demektir.

Bu ise, yine yukarıda söylemiş olduğumuzdan başkası olmuyor maaalesef:

“Silâhı bırak, masaya gel”.

Eğer sayın Başbakan aynen bunu demek istiyorsa, o zaman hangi ülkenin başbakanı sıfatıyla bu sözleri sarf ettiğini çok tutarlı bir şekilde açıklaması, değilse, o takdirde usûlüne de uslûbuna da daha dikkat etmesi gerekir. Biz öyle bir niyeti olmadığını düşünüyoruz, düşünmek istiyoruz; ama yine de aynı soruyu sormadan edemiyoruz:

Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı'na ve O'nun başında bulunduğu Türkiye Cumhuriyeti Hükûmeti'ne bu gibi davranışlar yakışıyor mu ve bu şartlar altında Sayın Başbakan'ın mahiyetini hâlî sır gibi kamouyundan gizlediği “**Kürt Açılımı**”na güven duymaya devam edebilir miyiz?

Doğrusu biz duyamıyoruz; çünkü Sayın Başbakan affedilemez strateji hataları yaptı ve yapmaya da devam ediyor ve de bilinmelidir ki, stratejide yapılan hatalar ise taktik manevralarla telafi edilemez.

III

Sayın Başbakan ve Hükûmet, Türkiye'nin Kontrolünü Kaybediyor

III.I

Kürtçülük Açıkça Meydan Okuyor

İşin doğrusu şu ki, Türkiye artık kontrolden çıkma sınırına gelmiş bulunmaktadır. Sayın Başbakan ve hükûmeti, bugüne kadar bu meselede takip etmiş oldukları sağlam bir felsefî altyapıdan mahrum, istikrarsız, sallantılı, bölücülüğü cesaretlendiren politikaları ile inisiyatifi elinden kaçırmış bulunmaktadır.

Yukarıda bahsettiğimiz, devlet ciddiyeti ile bağdaştırılması mümkün olmayan, teröristbaşının İmralı'daki hücrelerinden nasıl olup da kanlı örgütünü yönetmesine izin verildiğinin akıl almaz bir gaflet olduğunu hatırlatarak, bu noktada, “böyle bir ciddiyetsiz politikanın ülkeyi derleyip toparlamaya ve selamete çıkarmaya muvaffak olabileceğine inanıyor musunuz” diye sordüğümüzde, müfrit partizan olunmadığı takdirde, “evet” cevabının imkânsız olacağına dikkat çekmek isteriz.

Şüphesiz bu kontrol kaybının başlangıcı Sayın Erdoğan'ın iktidarından daha evvelce başlamıştı ve üçbuçuk yıllık üçbaşlı DSP-MHP-ANAP Koalasyon Hükûmet zamanında, Abdullah Öcalan'ın kesinleşmiş idam cezasının ayak sürüyerek müebbede dönüştürülmesini ve avukatları aracılığıyla örgütü ile temasa geçerek yeniden liderliğini korumağa muvaffak olduğu unutmş bulunmuyoruz elbette; unutmadık ama Sayın Erdoğan'ın ardarda gelen hükûmetleri bunun çok ötesine geçti, adetâ bütün sınırları ortadan kaldırdı, iyiden iyiye yüz-göz olunmaya, ve süreç de, gün geçtikçe devlet onuru ve ciddiyeti ile büsbütün bağdaşmaz bir hâl almaya; PKK'nın "yasal" (?) uzantısı ve TBMM'deki sözcüsü olan DTP'nin yöneticileri ve milletvekilleri ve TBMM dışında da belediye başkanları ve diğer partililer, Hükûmet'in bu ciddiyetten uzak tavrından cesaret alarak git-gide daha pervasızlaşmaya, git-gide gerçek niyetlerini daha bir fütursuzca ortaya sermekten ve bütün Türkiye'ye meydan okumaktan çekinmez hâle gelmeye başladılar. Şüphesiz, *El-İttihad* gazetesinde kaleme aldığı "Irak'taki Amerikan İşgali Kürt Sorununu Diriltti" başlıklı yazısında, Abdülvehhab Bedirhan'ın dediği doğrudur: "**ABD işgali Kürt sorununu, bağımsız bir Kürt oluşumunu yapılandırarak yeniden ortaya çıkardı.**" [Türkçe çeviri: *Radikal.*, 4 Kasım 2007]. Ancak, ne var ki, daha birkaç sene önce Türk pasaportu ile dolaşan Barzani'nin boyuna posuna bakmadan, "**Türkiye Kürdistan'a girse burayı onlara mezar yaparız**", "**Türlere bir kedi bile vermeyiz**" şeklindeki meydan okuyan kabalıkları ve Türkiye içinde irredandist politikalar takip etmeye başlaması karşısında Hükûmet'in çekingen, cesaretsiz tavrı, bölücü Kürtçülüğün, "**Irak'ta olan neden Türkiye'de de olmasın**" diye daha yüreklenmesine de yolaçmış ve tırmana tırmana bugüne kadar gelmiştir.

Fakat, sürecin bu hâle gelişinin dönüm noktası, 22 Temmuz 2007 seçimleri olmuştur. Nitekim, Kürtçü bölücülük, 22 Temmuz 2007 seçimlerinden bu yana geçen iki yıl zarfında, o vakte kadar geçen yirmiüç yılda aldığından çok daha fazla mesâfe almış, çok daha ilerilere uzanmış bulunmaktadır.

Ancak, 29 Mart 2009 seçimlerinden sonraki gelişmeler daha da yüksek boyutlara vâsıl olmuş bulunmaktadır, öyle ki artık iş, göz göre-göre, alenen kaba meydan okumalara ve hattâ tehditlere dökülmeğe bile varmış bulunuyor. Nitekim, bu son seçimlerin hemen akabinde, DTP Milletvekili Pervin Buldan,

"Biz Kürdistan'ının sınırlarını 29 Mart seçimlerimde çizdik. Biz bu yola baş koyduk baş bir yana leş bir yana. Biz canımızı bu halka adamışız. Bu hükümetin aklını başına toplaması lazım bu halkın taleplerini dinlemek zorunda Siz kabul etseniz de etmeseniz de bu coğrafyada Kürt'ler yaşıyor ve bu coğrafyanın adı Kürdistan'dır. Bu gün bu halkın iradesi sayın Abdullah Öcalan'dır."

şeklinde pervasızca meydan okuduğunda hiçbir makam ve merciden çıt çıkmadı; halbuki taşıdığı "milletvekili" sıfatıyla TBMM'de ettiği yemine ihanet eden bu kişinin tek bu tavrı bile, DTP'nin kapatılması için yeter de artardı bile, lâkin, Hükûmet tarafından, sanki hiçbirşey olmamış gibi davranıldı ve bu durum bugün de aynen öylece devam edip gidiyor.

**

Hâl ve gidiş gerçekten de çok hahatsızlık veriyor ve tırmanarak vermeye de devam ediyor; nitekim, Hükûmet'in âciz politikaları sonucunda cüretlerini iyiden iyiden iyiye artıran birçok Kürtçü tarafından, zaman-zaman, "**burası sizin aslî topraklarınız değil,**

bizim; siz gelmeden önce de biz burada vardık. Orta-Asya'dan gelip topraklarımızı işgal ettiniz, bin senedir işgal altında tutuyorsunuz; artık sıra bize gelmeli ve geldi de” dediği vaki olduğu gibi, Doğu ve Güneydoğu Anadolu'nun bazı yerlerindeki Türklere **“artık bu toprakları terkedin”** şeklinde tazyiklerde ve tehditlerde bulunulmaya başlanıldığı da işitilmektedir.

**

Burada, Hükümet'in âcizliğinin ne gibi vahim gelişmelere yol açmaya başladığını bir kere daha görmekteyiz. Şöyle ki; elbette işlerin bu noktaya gelmesini hiç ama hiç istemeyiz, bizler, neticede aynı vatan toprağını bin yıldır paylaşan, aynı kibleye dönen, müşterek aileler kurmakta bir beis görmeyecek kadar yakınlık hissetmiş ve PKK'nın bütün tahriklerine mukabil toplum tabanında bir çatışmaya girmemiş, bu mübarek toprakların Türk ve Kürt asıllı yurttaşlarıyız ve yine de herşeye rağmen böyle bir kaba ve pervasız meydan okumanın, yurttaşlarımız, mesai ve asker arkadaşlarımız, hısım ve akrabalarımız, komşularımız olan Kürt asıllı “kardeşlerimiz” arasında ciddî taraftar bulacağını düşünmüyoruz, düşünmek de istemiyoruz bile; ne var ki, meydan okumaya da, yeri geldiğinde, daha üst perdeden meydan okuma ile ve herşeyi göze alarak cevap vermekten de çekinmeyerek, kerhen de olsa, şu cevapları verebileceğimizin bilinmesini de zaruret addederiz:

1. Biz Türkler, bu toprakları Kürtlerden veya bir başkasından değil, Doğu Roma İmparatorluğu'ndan bilek gücü ile aldık ve muhteşem Malazgirt'ten kısa bir müddet sonra, Haçlı seferleri ile birlikte de bütün dünyaya “Türkiye” olarak tanıttık. Bu mübarek topraklar, bin yıldır, dost düşman herkes tarafından bu adla tanınır: Türkiye! Ve bilinmelidir ki, bundan sonra da yine bu adla anılacaktır ilelebed: Türkiye!

2. Bu topraklar, yani Biz Türkler'in ananımızın ak sütü gibi “helâl vatanımız” Türkiye'yi elimizden almak isteyenler çok oldu; her defasında faturasını sonuna kadar ödedik ve buraları bizden koparmak isteyenleri bu topraklara gömdük.

3. Binaenaleyh, hiç ama hiç kimsenin, bir kere daha, böyle bir çılgınlığı tecrübe etmemesini tavsiye ederiz.

Tabiiyle, meydan okumalar her zaman böylece kaba bir şekilde olmuyor; daha sofistike, ama daha etkili ve daha zekice olanları da var ve onları da “Kürt elitleri” yapıyor, ODTÜ'den Mesut Yeğen gibi [“Kürt Meselesi: Niye Var?“, *Radikal* 2., 14 Haziran 2009]

Kürt meselesi, Kürt yurttaşların kahir ekseriyetinin Cumhuriyetin ulus fikrine itiraz ediyor olmasından başka bir şey değil. Malum, bu itiraz bugünün işi de değil. Neredeyse yüz senedir Kürtler itiraz ediyorlar maruz bırakıldıkları ulusal çerçeveye; bildikleri, kullanabildikleri bütün yollarla hem de. Bugünü farklı kılansa şu: Kürtlerin ulusal çerçeveye itirazı, ulusal çerçevenin yenilenmesi için yaptıkları çağrı artık seçmen davranışında bile hemen göze çarpacak ve dahası Cumhuriyeti sürekli bir istikrarsızlık durumuyla başbaşa bırakacak denli açık ve kuvvetli.

.../....

Şimdi soru şu: Sözü edilen ulusal çerçeveye Anadolu’da meskun ‘hemen herkes’ davet edilmişken niye ve nasıl oldu da bir tek Kürtler bu davete icabet etmedi, etmiyor? Biraz ironik biçimde soracak olursak: Bu ne cüret? Kürtler, kimselerin hayır demediği ulusal çerçeveye itiraz edecek cüreti nereden buluyor?

Doğruya doğru: Kurucu mottosu “vatandaş Türkçe konuş[acak]” olmuş olan ulusal çerçeveye sadece Kürtler davet edilmedi. Ulus-devlet kurulurken, ülke, gayrimüslim sakinlerinin Ermeni olanlarından ‘tehcir’, Rum olanlarından da mübadele yoluyla ‘arındırılmış’ olmakla beraber, halen hatırı sayılır miktarda Türkçe konuşmayan yurtluk ediyordu. Memleketin 13 milyonluk nüfusunun 1 milyon 184 bin 446’sı Kürtçe, 134 bin 272’si Arapça, 95 bin 801’i Çerkezce, 119 bin 822’si Rumca ve 64 bin 745’i Ermenice konuşuyordu. Lakin, Türkçe konuşmayan bu ahali behemehal Türklüğe, Türkçe konuşmaya davet edildi; ama toptan değil. Lozan antlaşmasıyla ulusal-dini kimliklerini devam ettirme hakkıyla donanmış gayrimüslimlere, özellikle de Rum ve Ermeni yurttaşlara “Türklüğe dahil olmasanız da olur, hatta olmasanız daha iyi olur ama ulusal-dini kimliğinizle gözönünde bulunmayın” dendi. Lozan’la edindikleri farklı kalma hakkının bedelini gözönünde bulunmamak ve ayrımcılığa maruz kalmakla ödedi Rum ve Ermeni yurttaşlar. Kanun-i Esasi Türkleri (sözde Türkler?) olarak kodladığı Rum ve Ermenileri Türklüğün, ulusun çeperine yerleştiren Cumhuriyet, Türkçe konuşmayan ahalinin geri kalanına açık ve net bir celp çıkardı: Türkleşin! Allahları var, onlar da bu celbe icabet etti, Türkleştiler.

Kürtler hariç. Geride kalan yüzyıl gösteriyor ki, yurttaşların büyük çoğunluğu, ama zorla ama yolla, kendilerine yakıştırılan ulusal-çerçeveye rıza gösterdi ve fakat Kürtler, daha doğrusu, Kürtlerin mühim bir kısmı buna razı olmadı. Meskun olduğumuz mekân ve mensup olduğumuz cemaat, memleketin gayrimüslim sakinlerini ‘göndermek’, Türk-olmayan Müslüman sakinlerini de Türkleştirmek vasıtasıyla ulusallaştırılırken Kürtler ‘oyunbozanlık’ etti.

.../...

Kürtler, mezkur ulusal çerçeveye itiraz edebilecek denli güçlü bir bizlik duygusuna sahip. Bu güçlü bizlik duygusunu da başka hiçbir şeye değil tarihe, yakın ve uzak olanıyla tarihe borçlular. Yani, Kürtleri bunca güçlü bir bizlik duygusuyla donatıp, kendilerine önerilen ulusal çerçeveye itiraz edebilecek denli cüretkâr kılan Kürtlerin cengaverlikleri gibi tarih-dışı sebepler ya da Rusların ya da İngilizlerin (şimdi de ABD’lilerin) tezgahladığı uluslararası komplolar değil, ‘maddenin tarihi’ oldu.

.../...

Ama sanırım Kürtleri cüretkâr ve ülkenin diğer Müslüman gruplarından farklı kılan en önemli özellikleri epey bir nüfus oluşturmaları ve belli bir havalide meskun olmalarıydı. Cumhuriyetin ilk nüfus sayımından beri, Kürtlerin toplam nüfus içindeki hacminin yüzde 15 civarında olduğunu biliyoruz. Üstelik Fırat’ın doğusundaki illerin pek çoğunda bu oran yüzde 50’leri epey aşıyor. Bu halleri, yani

belirli bir bölgede meskun büyük bir etnik topluluk oluşturmaları Kürtleri ülkenin diğer Müslüman gruplarından kökten farklı kıldı. Kürtleri güçlü bir bizlik duygusuyla teçhiz edip, Türkleşmeye itiraz edebilme cüretiyle donatan en mühim özellikleri bu, bir **ulusal topluluk** oluşturmaları oldu.

Doğrusu, yazının belirli bir seviyesi ve ciddiyeti var; ama, bu sofistike metnin içinde de yine *zımnî bir meydan okuma* bulunmaktadır ki o da şu: **Kürtler Türklere boyun eğmedi, çünkü onlar bir “ulusal topluluk”tur.** İşte meselenin bam teli de burada: **Kürtler bir ulusal topluluk ise, bir başka ulusal topluluk olan Türkler ile aynı toprakta müşterek bir gelecekleri olamaz.** Niçin mi? Şundan ki Mesut Yeğen - bu terimi tam bu mânâda kullandı ise – bilmek durumundadır ki, **ulusal (millî) topluluk** demek, farklı ve farklılığının bilincinde olan, kendi geleceğini kendisi tayin etmeye hak sahibi ve muktedir bir siyâsî birim demektir ve yine şu da demektir ki, iki millî topluluk aynı müşterek gelecek tasavvuruna sahip olamaz.

Hal böyle ise, Mesut Yeğen’in bu tezinden şu sonuç çıkmaktadır:

Kürt kendi yoluna, Türk kendi yoluna!

Vâkıa, Sayın Yeğen’in bu yazısını bağladığı paragrafta, bir bakıma “sonuç” mâhiyetinde öne sürdüğü *“Öte yandan bütün bu resmin bir de arka yüzü var elbette. Bütün itirazlarına karşın Kürtlerin 80 senedir söz konusu ulusal çerçeve içerisinde kalmış olmaları ya da bugün Kürtlerin yarıya yakınının AKP’ye oy vermesi de gösteriyor ki Kürtlerin Cumhuriyetçe önerilen ulusal çerçeveye itirazları kategorik değil. Malum, Kürtlerin bir kısmı bu çerçevenin kökten bir biçimde yenilenmesini isterken, büyük bir kısmı, kısmi bir revizyon talep ediyor; bir kısmınınsa bu çerçeveye hiçbir derdi yok. Kürtlerin itirazındaki bu girift hal önemli bir şeye işaret ediyor: Kürtlerle Cumhuriyet arasındaki ilişki bir itiraz ilişkisi olduğu kadar bir onay ilişkisi de. Ne var ki, itiraz onay aleyhine büyüyor, bunu da görmek lazım. İçinde bulunduğumuz ulusal-politik çerçeve Kürtlerin itirazını bir biçimde tanıyacak biçimde yenilenmezse korkarım bu itiraz büyümeye devam edecek.”* şeklindeki fikirleri bir akademisyen olarak hayli ümit verici; ama yine de, ana fikir çok kuvvetli: **“İçinde bulunduğumuz ulusal-politik çerçeve Kürtlerin itirazını “bir biçimde” tanıyacak biçimde yenilmeli”...**

....yoksa?

“Yoksa”sı belli; açıklamaya gerek kalıyor mu?

Soru da bu zaten:

İçinde bulunduğumuz ulusal-politik çerçeve Kürtlerin itirazını “hangi biçimde” tanıyacak şekilde yenilmeli?

Soru belli ve cevap da belli:

Kürtlerin kimlikleri ve dilleri, yani o çok kuvvetli “BİZLİK”leri, “anayasal güvence” altına alınmalı!

Bu ne demek oluyor?

Bu demek oluyor ki:

Yoksa olmaz! İşler karışır!

Ve bu da şu demek oluyor ki, meydan okumanın kabası ile virtuozu arasındaki fark nihâî safhada kayboluyor ve aynı hususta birleşerek şu noktaya geliyor:.

Türkiye buraya kadar geldiği gibi bundan sonra da artık böyle gidemez.

*
**

İmdi, bu çok zekî senaryoyu kısaca kritik edelim.

“Kürtlerin kimliklerinin ve dillerinin, yani o çok kuvvetli “BİZLİK”lerinin, “anayasal güvence” altına alınması ne demektir” diye sorulduğunda, artık bu ülkede, iyice saflar dışında, bu sorunun cevabını bilmeyen kalmadı:

Öncelikle, Türkiye’yi, “**iki dilli, iki halklı**” bir ülke olarak hukuken tescil ettirmek: “**Türk Dili ve Kürt Dili**” ve “**Türk Halkı ve Kürt Halkı**”. Bunun için de, Türkiye Cumhuriyeti Anayasası’nda radikal bir tâdilâta gidilerek şu meâlde iki hükmün konması yeterli olacaktır – tabî, “şimdilik”:

1: Türkiye Cumhuriyeti, Türk ve Kürt halklarından oluşmuş bir devlettir.

2: Türkiye Cumhuriyeti’nin resmî dilleri Türkçe ve Kürtçe’dir.

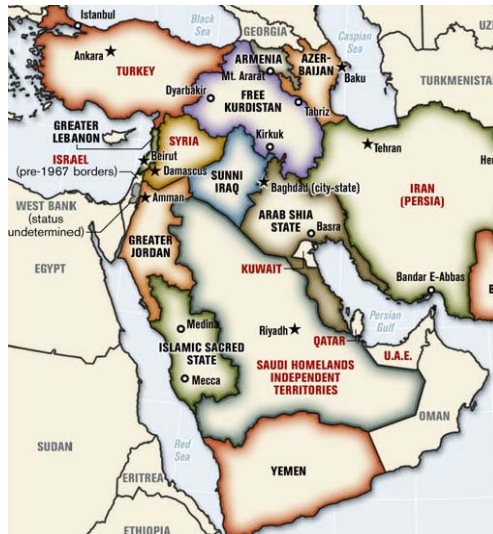
Sonra?

Sonrası galip ihtimalle şöyle:

3: Bu safhadan îtibâren, artık “Türkiye”, “Türkiye” değildir; haberiniz olsun ve dahi geçmiş olsun! Zâten, hiç ama hiç şüpheniz olmasın, birgün – hem de öyle çok uzun bir gün değil - sıra O’nun adına ve bayrağına da gelecektir; buraya kadar getiren bu noktada bırakır mı? Elbette bırakmaz; bırakırsa aptallık eder, halbuki adamlar cin gibi maşaallah! Ve dahi “Türk”ten nefret eden “Türkiye” isminden ve “Türk”ün bayrağından bayrağından etmez mi? İllâ ki eder!’ Ama yine de “salamı dilim dilim yemek”te fayda var; ola ki Türkler uyanır da “neler oluyor, yâ hû” deyiverirse, işler o zaman gerçekten kötüye gider.

4: Bu safha, artık **Türkiye’nin federasyonlaşması** safhası olacaktır. Muhtemelen sert bir şekilde federatif sisteme geçiş şiddetli bir tepki doğurabilir; onun da çaresi var azizler: Dilim-dilim, azar-azar, usul-usul, ceste-cest. Bunun için de, bu hükûmetin çok sevdiği ama bir türlü çıkaaramadığı **Yerel Yönetimler Kanunu** kusursuz bir araç olacaktır.

5: Sonrası, artık “ulusal bir topluluk” olan Kürt kardeşlerimizin arzu ve irâdelerine tâbidir: **Otonomi** mi, **tam bağımsızlık** mi, tam bağımsızlıktan sonra kurulacak **Kuzey Kürdistan**’ın **Güney Kürdistan** ile birleşerek – aşağıdaki haritada gösterilen - **Büyük Kürdistan**’ın inşa edilmesi mi?

Buna Biz Türkler karışamayız; çünkü Kürtler “ulusal bir topluluk”tur ve bu da demektir ki kendi geleceğine kendisi karar verir.

Nasıl? İyi mi?

Yoksa gülüyor musunuz?

Sakın gülmeyiniz!

Latin şairi Horatios’un dediğini unutmayınız:

Ne gülüyorsunuz? Bu anlattığım, sizin hikâyeniz!

*
**

Yoksa bir “kâbus” mu diyorsunuz?

Evet, öyle; ama müsebbibi ne DTP, ne PKK; doğrudan doğruya, milletten aldığı vekâleti çiğneyen Hükûmet ve başındaki Sayın Başbakan.

Niçin dersenez, şimdi de Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı Sayın Erdoğan’ın yere göğe koymadığı “partnerler”ini biraz daha yakından tanıma fırsatımız olsun.

III.II.

Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı Sayın Erdoğan ve DTP’li Partnerleri

Şimdi bu noktada, az yukarıda, Sayın Başbakan’ın, 2006’nın Nisan ayında DTP hakkında söylemiş olduğu şu sözleri bir kere daha hatırlatalım, çünkü lâzım olacak:

“Hiçbir yere evirip çevirmesinler. Bunlara kalkıp kılıf uydurmaya gayret etmesinler. **Bizim alçaklarla, canilerle, hainlerle oturup konuşacak meselemiz yoktur.** Çok net söylüyorum. PKK terör örgütü ile Türkiye Cumhuriyeti Hükümeti’nin masaya oturması söz konusu olamaz. Kimse bunu evirip çevirip bir yerlere çekmesin. Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı olarak da Tayyip Erdoğan hiçbir zaman böyle bir mesaj vermez. **Benim mesajım, PKK terör örgütünün silahlı eylemcileri ve silahlı teröristlerini terörist olarak ilan etmeyen, onlarla bağıni koparmayanlara yöneliktir.**”

Şimdi de yine Sayın Başbakan’ın, bu defa, üç yıl, üç ay ve birkaç gün sonra, 5 Ağustos 2009 tarihinde, mâlûm “Kürt Açılımı” projesi dolayısıyla, yine aynı DTP hakkında söylemiş olduğu şu sözleri de sıcağı sıcağına hatırlatalım, çünkü o da lâzım olacak:

Meclis’te soruları yanıtlayan Başbakan Erdoğan, “Bir genel başkan olarak, genel başkanlık odamda, DTP Genel Başkanı Ahmet Türk ile görüşeceğim, aynı zamanda grup başkanı olarak” dedi.

Gazetecilerin önceki DTP randevu taleplerine neden yanıt vermediğini sorması üzerine sinirlenen Erdoğan, “Hedefleri saptırıyorsunuz. Dürüst ve samimi olun. 10

şehidimin olduğu bir günde DTP'ye cevap veremezdim. Konuyu saptırmayın. Bu ülkede aynı zamanda siyaset yapıyoruz. Bizim de taleplerimiz var. Bu taleplere karşı da parlamento içinde bulunan siyasi partinin de gerekli olumlu yaklaşımları göstermesi lazım. **Ben, DTP'yi PKK ile aynı kefedede değerlendirmiyorum, değerlendirmek istemiyorum**" dedi.

Başbakan Erdoğan yarın saat 12.00'de Meclis'teki makamında DTP lideri Ahmet Türk ile bir araya gelecek.

Ve şimdi de şu soruyu soralım: Üç yıl, üç ay ve birkaç gün zarfında, evvelce **"PKK terör örgütünün silahlı eylemcileri ve silahlı teröristlerini terörist olarak ilan etmeyen, onlarla bağı koparmayanlar"** ve dolayısıyla da **"alçaklar, caniler, hainler"** ile eşdeğer addettiği DTP cephesinde müsbet yönde ne gibi radikal değişiklikler oldu ki, bu "sözde" partiyi **"Ben, DTP'yi PKK ile aynı kefedede değerlendirmiyorum, değerlendirmek istemiyorum"** ifadeleriyle yüceltme ve Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı sıfatıyla, resmen muhatap alıp görüşmeye karar verme ihtiyacı duydu?

Sahi; DTP cephesinde bu şekilde bir müsbet gelişme göreniniz oldu mu?

Bizim görebildiğimiz kadarıyla yok, hiç yok; öylesine hiç yok ki, eskiyi aratacak derecede ve kabalığı ve pervasızlığı yükselen dozda meydan okumaya devam ediyorlar.

Biraz yukarıda, 29 Mart 2009 seçimlerinin hemen akabinde, DTP'li Pervin Buldan'ın **"Biz Kürdistan'ının sınırlarını 29 Mart seçimlerinde çizdik. Biz bu yola baş koyduk baş bir yana leş bir yana. Biz canımızı bu halka adamışız. Bu hükümetin aklını başına toplaması lazım bu halkın taleplerini dinlemek zorunda Siz kabul etmeniz de bu coğrafyada Kürt'ler yaşıyor ve bu coğrafyanın adı Kürdistan'dır. Bu gün bu halkın iradesi sayın Abdullah Öcalan'dır."** şeklinde, Türkiye Cumhuriyeti'ni de, Türkler'i de hiçe sayan, adam yerine bile koymadığını bangır bağırarak cümle âleme ilan eden ve TBMM çatısı altında sadakat yemini etmiş bir milletvekili (?) için en ağır suç teşkil eden bu ağza alınmaz küfürlerinden dolayı hesap sorulması cihetinde en ufak bir resmî teşebbüste dahi bulunulmadığını hatırlatarak devam edelim:

DTP'deki "kötü çocuk" sadece Pervin Buldan mıdır acaba?

Siz de biliyorsunuz ki değil; artık çivisi çıkmış, şirazesini yerinden oynamış bu cıvık devlet yönetimi 'sayesinde' Biz Türkler her gün bu küfürlere muhatap oluyoruz.

Seçmece birkaç örnek verelim:

**

01 Eylül 2008 tarihli basından (özet):

İstanbul'a Barış Meclisi tarafından 1 Eylül Dünya Barış Günü nedeniyle düzenlenen mitinge katılan ve çoğunluğunu DTP, ÖDP ve KESK üyelerinin oluşturduğu, PKK flamalarına "bayrak" dendiği mitingde konuşan DTP Eşbaşkanı Emine Ayna, terör örgütü PKK'nın bir sorun olmadığını iddia etti: "PKK bir sorun değildir" diyen Ayna şöyle devam etti: "PKK, 80 yıldır Türkiye coğrafyasında yaşayan ancak inkar edilen, imhanın dayatıldığı, Kürt halkının kimliğinin inkarının bir sonucudur. Bu sonucu sorun olarak adlandıramazsınız. Sorunun adı Kürt sorunudur. Sorun, Kürtler değil Kürtlerin kimliğinin tanınmıyor olması, inkar ediliyor olmasıdır".

*

**

14 Temmuz 2009 tarihli basından

PKK'nın ilan ettiği çatışmasızlık süresinin 15 Temmuz'da sona ermesi nedeniyle Diyarbakır'da gerçekleştirilecek barış yürüyüşü nedeniyle, DTP Diyarbakır milletvekili Aysel Tuğluk, barış sürecinin başına, 'PKK'dan silahlarını bırakma koşulunun konulması halinde' çözümün gerçekleşmeyeceğini savunarak, "Müzakerelere sayın Abdullah Öcalan ve PKK da konulmalı. Abdullah Öcalan ve PKK muhatap alınmayarak Kürt sorunu çözülemez. Bu sorunun en kolay çözümü Abdullah Öcalan'la müzakere yapılmasıdır" dedi.

.../...

Kendilerinin silahların tümünden ortadan kaldırılması istediklerini, ancak bazı konulara gerçekçi yaklaşılması gerektiğini dile getiren Aysel Tuğluk, sözlerini şöyle sürdürdü: "Silahsızlanmayı eğer sürecin en başına koyarsak, bu çözüme çok fazla hizmet etmez. O nedenle başlangıçta bir çatışmasızlık, bir normalleşme ve çözüm sürecinin işleme gerekiyor. Bir müzakere sürecinin başlaması gerekiyor. Silahsızlanma bu sürecin sonunda ele alınması gereken bir nokta. Bunu en başa alırsak çözümü tıkır ve hizmet etmez. PKK ile Devlet arasında uzun süren bir çatışmalı ortam yaşanmış. 'Bu sorunu onlara rağmen çözerim' dersiniz çözemezsiniz. PKK ve sayın Abdullah Öcalan'ı bir şekilde sürecin içine katarak bu süreci götürmek gerekiyor. Bu sorunun en kolay çözüm yolu Sayın Abdullah Öcalan'la yapılacak müzakerelerdir. En kısa çözümü böyle olur.

*

**

20 Temmuz 2008 tarihli basından (özetler)

Ahmet Türk'ün Demokratik Toplum Partisi'nin (DTP) liderlik koltuğuna oturduğu 20 Temmuz 2008 tarihli kongredeki konuşmalardan:

- Kongre'de delegeler "**Ademimerkeziyetçi demokrasi talebi**"nde bulundular.
- Emine Ayna, 'Türkiye'nin tam anlamıyla demokratikleşmesi için tek millet, tek dil ve tek Milliyet yaklaşımını terk etmesi gerektiğini' savundu. Ayna, 'Kürt sorunu tartışılırken PKK yokmuş gibi yaklaşılmasının gerçekçi olmayacağını' savunarak, geniş kapsamlı toplumsal bir af çıkarılmasını istedi.

- DTP hakkında kapatma davası açıldığını anlatan Ahmet Türk, “**...Silahı bir hak arama aracı olmaktan çıkartalım.** Demokratik ve barışçıl bir siyaset alanı yaratalım” dedi

- Ahmet Türk: ‘Toplumsal ve siyasal yaşama dönüşün önünü açacak yasal düzenlemeler, silahların bırakılması yolunda önemli bir adım olacaktır. Bakınız, **İmralı**’dan bu konuda yapılan çağrılar var. Sayın Öcalan, ‘Farklı kimlik ve kültürler Anayasal güvence altına alınsın, silahlar bir ayda bırakılır’ diyor. Bu, son derece önemli ve tarihi bir çağrıdır. Bu çağrıya kimse kulaklarını tıkayamaz.’ Dedi.

*

**

4 Ağustos 2009 tarihli (yani Sayın Başbakan’ın, “**Ben, DTP’yi PKK ile aynı kefedede değerlendirmiyorum, değerlendirmek istemiyorum**” dediği tarihten sadece bir gün önceki) basından:

- DTP Genel Başkan Yardımcısı Emine Ayna, Tunceli’de düzenlenen Kültür ve Doğa Festivali’nde, “Kürt sorununun muhatabı Kürtler, DTP, PKK ve sayın Öcalan’dır. Yoksa çözemeyiz. Hak mücadelesi verenlere terörist dersiniz, barış dili olmaz. Şiddet dili olur. Artık herkes kendini Kürtlerin yerine koymalı empati yapmalıdır” dedi.

- DTP Diyarbakır Milletvekili Selahattin Demirtaş, DTP kongresinde yaptığı konuşmada, “İster aydınlarla ister DTP ile ister Öcalan’la görüşürsünüz. Başbakan DTP’ye ‘Terör örgütüyle aranızda mesafe koyun’ diyorsa, bundan vazgeçecek. Batman’dan sesleniyoruz. Bu muhataplardan biriyle mutlaka er ya da geç görüşeceksiniz” ifadelerini kullandı.

- DTP Tunceli Milletvekili Şerafettin Halis, “Devlet TRT 6’yı bize sunarken, TRT Şeş için mücadele eden Kürt dinamikleri yani PKK’yı yani, PKK’nın lideri sayın Abdullah Öcalan’ı muhatap almazsanız bu sorun çözülmez. Bu halkın PKK ile buluşma psikolojik ağırlık, psikolojik bir sorun yaratıyorsa, Türkiye’nin psikolojisine ağır geliyorsa o zaman bu halkın milletvekilleri var” dedi.

- DTP Diyarbakır Milletvekili Aysel Tuğluk, “Müzakerelere sayın Abdullah Öcalan ve PKK da konulmalı. Öcalan ve PKK muhatap alınmayarak Kürt sorunu çözülemez. Bu sorunun en kolay çözüm yolu Sayın Abdullah Öcalan’la yapılacak müzakerelerdir. En kısa çözümü böyle olur. Ancak DTP de bu konuda önemli bir aktördür” diye konuştu.

- DTP İstanbul Milletvekili Sebahat Tuncel, “Siz bu sorunu çözmek istiyorsanız o zaman sorunun tarafları ile muhatapları ile çözeceksiniz. Kimdir muhatabı işte sayın Abdullah Öcalan ve PKK’dır. Bunu çözmek istiyorsanız, bu gerçeği görmeden çözüm aramak gerçekçi değildir” açıklaması yaptı.

*

**

Yine aynı 4 Ağustos 2009 tarihli basından:

Sayın Başbakan'ın, üç yıl, üç ay ve birkaç gün zarfında, evvelce **“PKK terör örgütünün silahlı eylemcileri ve silahlı teröristlerini terörist olarak ilan etmeyen, onlarla bağını koparmayanlar”** ve dolayısıyla da **“alçaklar, caniler, hainler”** ile eşdeğer addettiği ve sonra, “ne olduysa”, ânî bir karar değişikliği ile, **“Ben, PKK ile aynı kefedede değerlendirmiyorum, değerlendirmek istemiyorum”** şeklinde akladığı DTP'nin bazı milletvekillerinin PKK cenazesine başsağlığı dilediğinin haberi ve resmidir:

DTP Diyarbakır milletvekilleri Gültan Kışanak, Aysel Tuğluk, Akın Birdal, Şırnak Milletvekili Sevhir Bayındır, Irak'ın kuzeyindeki terör örgütü PKK'ya yönelik düzenlenen hava operasyonunda öldürülen 'Vedat Amed' kod adlı terörist Mehmet Görgin için için 5 Mayıs 2008'de Diyarbakır'da kurulan taziye evini ziyaret etmişti. Taziye evinde örgütü simgeleyen sarı-kırmızı-yeşil renkli paçavra masaya serildi ve üzerine öldürülen Mehmet Görgin'in fotoğrafı konuldu. DTP'liler terör örgütünün basın irtibat biriminde görevli olduğu belirtilen Görgin'e taziye ziyaretinde bulunurken evin önünde ise PKK sloganları atıldı. Bu arada, başta Sabahat Tuncel olmak üzere pek çok milletvekili terör örgütünü övmek ya da örgüt üyeliği suçlamalarıyla haklarında dava açıldı. Son olarak eski DTP'li vekil Leyla Zana 15 ay hapis cezasına çarptırıldı.

*

**

Evet; Sayın Başbakan'ın dün lânetlerken,– neler oldu, ne hikmetler zuhur ettiyse – bugün ta'zim ve tebci ettiği DTP'liler böyle; ha DTP, ha PKK:

Tehdit, şantaj, meydan okuma, küfür

Fazla söze ne hâcet, değil mi?

**

Bu vaziyette, yine, aynı soruyu sormayalım mı:

Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı'na ve O'nun başında bulunduğu Türkiye Cumhuriyeti Hükûmeti'ne bu gibi davranışlar yakışıyor mu ve bu şartlar altında Sayın Başbakan'ın mahiyetini hâlî sır gibi kamouyundan gizlediği "**Kürt Açılımı**"na güven duymaya devam edelim mi?

Bizim güvenimiz dibe vurdu, "sıfır" yani; ya sizin?

Ve yine şu soruyu da ihmal etmeyelim, ey ehli vatan:

Türkiye nereye götürülüyor?

Türkiye Kamu-Sen
İstanbul İl Başkanı

Yrd. Doç. Dr. M. Hanefi Bostan

10 Ağustos 2009, Pazartesi